

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 29. De tertio interdicti, qui est priuatio vsus officiorum diuinorum,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

35.

Tertia porro, excommunicatis & interdictis exclusis, quoad priorem partem de excommunicatis, illud tantum hic occurrit monendum, eos non solum tempore interdicti, sed etiam quocumque alio à diuinis officiis excludi. Quoad posteriorem vero de interdictis, notandum est intelligi, tum de omnibus personaliter interdictis, idque congruenter ea. Si sententia, De sententia excommunic. in 6. tum etiã (congruenter cap. Licet, §. finali De priuilegiis eodem libro) de iis qui interdictio locali causam dederunt: aut ad perpetrandum delictum, cuius occasione illud latum est, præbuerunt consilium, auxilium, vel fauorem. De aliis autem, qui nec sunt interdicti, nec interdictio vllam occasionem dederunt, nec ij sunt per quos debeant celebrari diuina officia, puta laici; difficultas est an sine priuilegio possint admitti ad eadem officia audienda. Illius tractationem Suarez late persequitur in memorata sect. 1. nu. 20. & pluribus sequentibus; quem si lubet, consulas. Studio enim breuitatis contenti esse possumus notare, quod pro praxi sufficit; nec tales admitti debere, deduci. tum ex citato cap. Licet, cum dicitur, Licet vobis concessum existat, vt interdicti tempore ianuis clausis excommunicatis, & interdictis exclusis, voce submissa diuina celebrare possitis: ad ea tamen aliquos (etiam si aliunde venerint) nisi super hoc priuilegiati existant, recipere nullatenus debetis. Adde quod, vt idem Suarez num. 27. vrget, is fit communis Ecclesiæ sensus, & recepta consuetudo in eadem.

Quarta denique conditio, campanis non pulsatis, intelligenda est de pulsatione quæ Missam & alia diuina officia antecedit ad conuocandum publice populum, prout communis vsus habet; qui tunc interruptur, quia cum populus tunc non sit ad talia officia admittendus, nec est vocandus illo publico signo, vt nec alio æquiualentis, quo solitus erat vocari. In alium finem vero, vt ad salutationem Angelicam, vel concionem campanas tunc pulsari non est prohibitum. Videri potest Suarez in citata sect. 1. n. 15. & quatuor sequentibus.

36.

POSTREMVM EST. Circa festiuitates in quibus sine tallis conditionum obseruatione diuina officia celebrari, & ad ea etiam interdicti permittuntur admitti, sequentia dubia posse moueri.

Primum est, quo modo intelligendum sit quod interdicti qui interdictio causam dederunt, tunc permitti non debeant ad altare accedere? Ad quod Suarez in eadem sect. n. 37. respondet; id non esse referendum tantum ad remotionem à loco, sed etiam ad remotionem à sacra communione, qua tales indigni sunt perseverantes in sua cõtumacia. Immo & ab oblatione facienda ad altare, vt ad humilitatis gratiam & reconciliationis affectum se facilius inclinent, quod in eis quæ ipsa admisione ad diuina officia cum tali conditione, expressum est in eodem cap. Alma mater, §. In festiuitatibus.

Secundum dubium est. An eadem festiuitates sint singulæ vnus diei, vel plurium? Ad quod idem respondet in sequenti n. 38. esse tantum vnus diei: quia omnium par est ratio, nec dubitari potest quin festiuitas Natiuitatis Domini sit tantum vnus diei, nisi quod ad s. s. sum Corporis Christi adiunctæ sint etiam octauæ eiusdem; vt patet ex præced. n. 30.

Tertium dubium est. Quando cõseantur tales festiuitates incipere & desinere? De hoc pluribus Suarez in sequenti sect. 3. n. 18. & aliquot sequentibus. Solutio autem est incipere à tempore primarum vespèrarum vnus cuiusque talis festiuitatis, & secundum completorium eiusdem includere cum aliis, vt ex eo probatur, quod illa concessio præcipue sit, vt illis diebus officium diuinum celebretur solemniter. Vnde cum eadem concessio absoluta sit, itaut extendatur ad totum officium, ad quod completorium pertinet perinde ac præcedentes vespèræ, illud non est excludendum, sed sicut vespèræ, potest solemniter cantari. Videndus idem author quædam alia addens, in quibus ob eorum rarum vsuum non immorabor, studio vitandi prolixitatis fastidium.

CAPVT XXIX.

De tertio interdicti effectu, qui est priuatio sepulture Ecclesiasticæ, & deque ei affini prohibitio Ecclesiæ ingressu.

S V M M A R I V M.

- 37 Prohibitio sepeliendi in loco interdicto, communis est infantibus cum adultis: excipiuntur ab ea Clerici qui seruantur interdictum: neque ea obstat quin defunctus in loco interdicto, possit in alio non interdicto Ecclesiastico sepultura donari.
- 38 An innotatus generali interdicto personalis, priuetur Ecclesiastica sepultura.
- 39 Prohibitio ingressus Ecclesiæ, rationem quamdam habet interdicti personalis, & quo modo à cæteris personalis distinguatur.
- 40 Prohibitio Ecclesiæ ingredi, priuatur omni participatione diuinorum officiorum quæ in ea sunt.
- 41 Ne quidem existens extra Ecclesiam illa audire potest in Cæmeterio vero posset, si in eo celebrentur.

DE HOC effectu late Suarez tomo 5. disput. 35. Nobis pro praxi quotidiana sufficere potest notasse; per interdictum locale generale prohiberi, ne quis in eo loco sepulturam accipiat, cap. Cum & plantare, §. Quod si, & cap. Vt priuilegia, De priuilegiis, & cap. Episcoporum eodem titulo in 6. & Clementina 1. De sepulturis. Intelligi autem nisi priuilegium habeatur in contrarium, aut aliæ personæ sint exemptæ, sicut sunt Clerici qui seruantur interdictum. Illis enim in cap. Quod in te, De pœnitent. & remiss. conceditur vt decedentes, in Cæmeterio Ecclesiæ sine campanarum pulsatione, cessantibus solemnitatibus omnibus cum silentio tumulentur. Aduerte autem primo, effectum huius priuationis sepulture habere locum non tantum in adultis, sed etiam in infantibus baptizatis, itaut in loco interdicto, his perinde ac illis sit deneganda Ecclesiastica sepultura: quia iura absolute loquuntur, & cadauera paruulorum perinde ac adultorum capacia sunt illius priuationis. Videri potest Suarez sect. 1. n. 2.

Aduerte secundo, vita functum in loco interdicto, sepeliri posse in alio non interdicto: quia interdictum locale nõ fertur in personas absolute, sed solum per relationem ad locum qui interdicitur. Excipe eos, qui eidem interdictio causam dederint, respectu quorum interdictum ipsum locale ex communi sententia, prout Suarez habet in sequenti n. 3. vim & efficaciam sortitur interdicti personalis, quali culpa poenam attrahente ad suum authorem personaliter, adeoque reddente eum priuatum Ecclesiastica sepultura, ad modum particularis interdicti personalis, cui talis effectus tribuitur in cap. Episcopum De priuilegiis in 6. & in Clementina 1. De sepulturis.

Porro difficultas est, an generale interdictum personale, eo innotatos excludat ab Ecclesiastica sepultura? Illam plenius Suarez tractat in eadem disput. 35. sect. 3. & tandem bene statuit sublatam esse per Extrauaganiæ Ad euitanda; de qua egimus in lib. 1. ca. 9. sect. postérieure. Priuilegio enim eiusdem Extrauagantis, non tenemur cuiusquam personæ communem vitare, siue in diuinis, siue in humanis, nisi sit nominatim interdicta; ac proinde, nec in Ecclesiastica sepultura.

De prohibitio Ecclesiæ ingressu, pars reliqua capituli.

DE HOC late Suarez in eadem disput. 35. sect. 4. Contencionem aliquot documentis pro praxi. Primum est; talem prohibitionem habere rationem interdicti personalis, nõ vero localis: quia loco non competit ingredi, sed tantum personæ. Distingui autem à cæteris interdictis personalibus, quod cætera priuent simpliciter participatione diuinorum in omni loco, iuxta cap. Si sententia, §. finali De sentent. excommunic. in sexto: illud vero ab ingressu Ecclesiæ, eadem participatione priuet solum intra Ecclesiã, iuxta illud

in

incap. Is cui, De sententia excommunic in 6. Is cui est Ecclesie interdictus ingressus, cum sibi per consequens censetur in ipsa diuinorum celebratio interdicta, &c. Illa enim particula (in ipsa) sufficienter indicat prohibitionis limitationem ad Ecclesiam, cuius ingressus interdicatur. Consequentia autem illic expressa ratio aperta est: quia celebratio diuinorum in Ecclesia necessario supponit ingressum in illam.

40. Aduerte vero prohibitionem eiusmodi procedere quoad quacumque diuinorum celebrationem, vt omnes Doctores ibidem notare habet Suarez n. 5 atque adeo tale interdictum conuenire in hoc cum alijs personalibus, quod prius omni participatione diuinorum in Ecclesia, cuius ingressus prohibetur, itaut is cui prohibetur, nec celebrare possit in ea, nec sepeliri, nec dare, aut recipere Sacramenta nec ministerium aliquod sacrum exercere, nec Missam, aut aliud officium diuinum audire. Possit vero extra illam, proutidem in sequenti numero 6. alijs citatis bene docet Ratioque in promptu est: quia per nullam censuram plus prohibetur, quam verba canonis, vel sententia continent: quandoquidem poena interpretatione restringende sunt potius, quam extendende. At per verba, quibus fertur poena de qua agimus, ipsa imponitur cum determinatione ad Ecclesiam. Ergo non obstat quin liceat illa affecto extra eam ipsam Ecclesiam diuinis se immiscere, perinde ac non affecto: vt Missam dicere in privato Oratorio approbato ab Episcopo, confiteri, recipere viaticum, & Sacramentum Extreme vntionis in sua domo.

41. DVBITARI autem potest primo, An proposito modo interdictus possit extra Ecclesiam existere audire diuina, quae in ea celebrantur? Ad quod Suarez num. 7. respondet negatiue: quia tale interdictum prohibitio est non tantum ingressus Ecclesiae, sed etiam participationis diuinorum in ea: idque principaliter, vt argumento est, quod cessante tali participatione, censetur licitus ingressus. Sic enim, vt ex Calderino & Ancharano Couar. habet ad Cap. Alma mater, par. 2. §. 1. n. 3. is cui est interdictus Ecclesiae ingressus, potest eam ingredi, & in ea orare, quo tempore officia diuina non celebrantur. Qua esse communem sententiam Nauar. ait in *Enchir.* cap. 25. nu. 75. Pro eaque Suarez nu. 19. alios refert. & n. 23. tanquam fauorabiliorem contraria (de qua ille pluribus n. 20. 21. & 22.) nec probabilitate carentem, ait in praxi secute teneri posse, quod nobis sufficit.

DVBITARI potest secundo, An proposito modo interdictus possit in Coemeterio Missam dicere, vel eam aut alia officia diuina audire, si sibi celebratur? Id quod late tractat Suarez n. 9. & aliquot sequentibus: tandemque resoluendo, quia in talis interdicti sententia tanquam poenali, (& ideo restringenda interpretatione) nomen Ecclesiae accipiendum est in rigore, quo non comprehendit Coemeterium, vt patet ex communi vsu. Et ideo ius in cap. Is cui, De sententia excommunic. in 6. tanquam non satis indicatum prius nomine Ecclesiae, addidit nomen Coemeterii, vt ad ipsum extenderet priuationem sepulturae Ecclesiasticae. Verba sunt haec: Talis quoque si hoc interdicto durante decedat, non debet in Ecclesia, vel Coemeterio Ecclesiastico, nisi poenituerit, sepeliri. Capellae autem cum sint reuera partes Ecclesiae, illius nomine comprehenduntur, illarumque ingressus censendus est prohibitus, huius ingressu prohibito.

CAPVT XXX.

De peccato violentis interdictum.

SVMMARIVM.

- 42 Laicus violatio interdicti localis, de se tantum est peccatum veniale.
- 43 Modi quibus idem peccatum aggravatur mortaliter.
- 44 Laicus violans interdictum, personale peccat mortaliter.
- 45 Clericus violando interdictum, siue locale, siue personale, committit peccatum suo genere mortale.
- 46 Cuius peccati quatenus materia censeri possit, minorum ordinum officia celebrata esse, quodque ad eam sufficiat eiusus diuini officii pars notabilis.

47 Atali peccato non excusat priuilegium concessum in Cap. Alma mater, nisi omnes condiciones ibidem requisiti seruentur. Et quatenus excuset priuilegium Extrauagantis ad euitanda.

42. INTER effectus interdicti poni potest quod illius violator, si laicus sit, peccet venialiter quidem, cum interdictum est locale, nec interuenit contemptus, quo nihil fiat Ecclesiae autoritas, aut aliud aggrauans in infinitum ipsam violationem: mortaliter vero, cum interdictum est personale. Quorum prius Sotus in 4. distin. 22. quaest. 3. art. 1. conclus. 6. probat: quia tunc cum solus locus interdicatur, mandatum ad Clericos dirigitur) vt argumento est ex *Caiet. in verbo Interdictum initio*, quod illis solis hac ex parte poena indicatur) quibus praecipitur, vt interdictum seruent celebrando officia diuina ianuam clausis, & voce submissa, exclusis laicis tam interdictis, quam non interdictis, iuxta Cap. Alma mater, De sententia excommunic. in 6. iuncta glossa ad verbum *Interdictis*. Quare laicus ingerendo se diuinis in loco interdicto, hoc tantum nomine peccat, quod interpretatiue faciat contra intentionem Clericorum, quibus ex officio ita incumbit laicos a diuinis officijs in loco interdicto arcere, vt hi illis parere teneantur. Quod non facere, haud videri debet de se mortale, sed tantum interueniente contemptu, aut illatione violentiae, aut ex allato scandalo, aliove ex quotalis violationis malitia aggrauetur in infinitum iudicio prudentis: cuiusmodi censetur ea quae adfert Nauarrus in *Enchir.* cap. 27. n. 187.

43. Quorum primum est, si talis laicus interdictus est personaliter, etiam interdicto tantum generali, de quo inferius. Adde, & cum dedit causam interdicto locali: quia hoc respectu ipsius, vim & efficaciam habet interdicti personalis, vt in precedentibus annotauimus. Secundum est, si vt ipsi diuina officia contra interdictum dicantur in causa est expresse, vel tacite; puta rogando, iubendo, aut praesentia, auditioneque sua praebendo occasione: quia tunc mortaliter peccabit tanquam consentiens mortaliter peccantibus, iuxta cap. 1. epist. ad Roman. in fine. Tertium est, si talia officia dicat, qualia dicendo Clerici violarent interdictum. Quartum est, si mentiendo, asserens se Clericum esse minorum ordinum, aut priuilegium habere, intret templum ad officio diuina audienda contra interdicti prohibitionem.

44. IAM POSTERIVS, hoc est, quod laicus mortaliter peccet violatione interdicti personalis, Sotus, & post eum Suarez in citata sect. num. 2. & 3. probat haec ratione: quia interdictum personale, siue particulare, siue etiam generale; resolutura est directe imposita personae, quae quod sit laica, non impedit quin idem interdictum inducat totam obligationem, quam Ecclesia per absolutam suam prohibitionem intendit imponere. Talem autem obligationem constat esse sub mortali, si facta sit in re graui, qualis sine dubio, est ea de qua per interdictum personale prohibitio datur: vt prope spectans ad Christianae legis Sacramenta officiaue diuina. Quare violans interdictum personale, siue Clericus, siue laicus sit, peccatum committit suo genere mortale. In quo potest excusatio dari perignorantiam inculpabilem, paruitatem materiae dispensationem, necessitatem urgentem, sicut passim in plerisque alijs.

Aduerte autem ob tale peccatum praecipue laicos num aliam poenam Ecclesiasticam incurrere, cum in iure nulla iniungatur imposita: licet ex adiuncta circumstantia excommunicationem incurrant, prout habetur ex Clementina 2. De sententia excommuni. vbi ipso facto excommunicantur laici qui quempiam cogunt celebrare officia diuina in loco interdicto: vel prohibito, publice vocant vt diuinis officijs in loco interdicto celebratis interfint, vel prohibent ne interdicti qui Missae interfint, exeant, postquam a celebrantibus moniti sunt: ac tandem excommunicantur, & ipsi interdicti qui post similem monitionem non exeunt.

Reliqua pars capituli de peccato Clerici violentis interdictum.

45. QVOD si violator interdicti sit Clericus, ipse peccatum committit suo genere mortale; siue locale, siue personale;

& siue